

Mänsklighetens relation till Gud i olika utvecklingsstadier

Välkomna, mina käraste vänner. Gud välsigne er alla. Välsignad är denna stund. Välsignade är era ansträngningar. Välsignat är ert arbete.

Innan jag inleder kvällens föredrag, skulle jag vilja framhålla våra tack från andens värld till alla mina vänner som har arbetat på denna väg till självinsikt. För detta är verkligen något att vara tacksam för. Ingenting hjälper så mycket i hela världen som varje litet steg mot varje individs ökade medvetenhet om sig själv. Ingenting kan bidra till att avlägsna lidande och förvirring så mycket som era egna bemödanden i den här riktningen. Den uppriktiga önskan om att möta sanningen i dig själv, verkligheten som finns i dig just nu, är det enda sättet att inte bara hjälpa dig själv, utan att bidra till bättre förutsättningar överallt. Ingenting annat kommer att avlägsna stridigheterna. Ni har alla gjort framsteg i detta avseende under det gångna året. Var och en av er har vunnit lite mer självinsikt. Ni alla, vissa mer, vissa mindre, är lite mer förmögna att se och möta er själva som ni verkligen är. Kanske ännu inte helt – det är sant – men säkert mer än för ett år sedan. Det har alltså varit ett givande år, mer än vad ni alls kan inse. Vi tror att det kommande året, efter detta korta avbrott i aktiviteterna, kommer att frambringa ytterligare fortsatta framsteg i den här riktningen – förmågan att se och möta dig själv som du är nu. När jag säger framsteg, menar jag avlägsnandet av hinder för att se det som är, snarare än att sträva bort från det i den felaktiga tron att det är andliga framsteg att försöka vara vad man ännu inte kan vara.

I ert dagliga liv erbjuds många möjligheter för er att se er själva som ni är, att bekräfta vad ni verkligen känner, snarare än vad ni försöker att känna. Allt ni behöver göra är att ständigt påminna er om att vara vaken för den här verkligheten inom er, att odla medvetenheten. Efter detta mycket givande år kan man vänta sig att de flesta av mina vänner, kanske efter att ha övervunnit ett försvar här och ett motstånd där, kommer att tränga djupare in i de känslomässiga nivåerna, för att bli medvetna om deras förekomst och sedan om deras betydelse. Denna fortsatta förståelse kommer att frigöra er mer och mer efter att den första rädslan för det har visat sig vara oskälig, om ni bara fortsätter och inte låter den rädslan hejda er, utan konfronterar den, undersöker den, förstår den i stället för att trycka undan den, och sedan komma till rätta med den.

Och nu, mina vänner, låt oss gå över till kvällens ämne. Jag skulle vilja diskutera människans relation till Gud i utvecklingens kretslopp, i de olika stadierna i detta kretslopp som människan

går igenom. I det senaste föredraget diskuterade jag varandets tillstånd utan medvetenhet som det första stadiet i det stora kretsloppet. Den primitiva människan befinner sig under sina första inkarnationer fortfarande nära detta varandets tillstånd utan medvetenhet. Hon lever för dagen och ser efter sina omedelbara behov. Sinnet är ännu inte utvecklat och därför inte rustat för att ställa frågor, tvivla, tänka, urskilja. Hon lever i nuet, men utan medvetenhet. För att kunna leva i nuet i medvetenhet behöver olika steg gås igenom.

Allteftersom människan fortsätter att utveckla sitt sinne, kommer hon först att använda det för sina omedelbara behov som blir mer trängande i en växande civilisation. Hon använder först sinnet konkret, med andra ord. Men senare börjar hon använda det abstrakt. Hon börjar ställa de viktiga frågorna som har upptagit mänskligheten sedan tidernas begynnelse. Dessa frågor är: "Var kommer jag ifrån? Vart är jag på väg? Vad är meningen med livet? Vad innebär detta stora universum?" Människan börjar uppfatta naturen, dess lagar. Hon iakttar storheten i naturens lagar. Och hon börjar förundras. Denna första förundran representerar de första medvetna stegen mot att relatera till Skaparen. "Vem skapade dessa lagar? Vem gjorde allt detta? Är ett överlägset sinne ansvarigt för denna skapelse?" Med sådana frågor väcks de första idéerna om Gud till liv. När hon då konstaterar att det måste finnas någon med en sådan oändlig överlägsenhet, visdom, intelligens, känner hon sålunda att hon måste relatera till denna högsta varelse.

Människans andliga och emotionella omognad, som frambringar rädsla och många andra problematiska känslor, färgar dock samtidigt denna föreställning om en överlägsen skapare. Hon vill å ena sidan ha en auktoritet som tänker åt henne, som bestämmer åt henne och därmed är ansvarig för henne. Hon håller fast vid denna auktoritet i hopp om att bli befriad från eget ansvar. På denna Gud projiceras å andra sidan hennes rädsor för livet och hennes otillräcklighet att hantera det. Hon anar makten hos denna oerhört visa och resursrika skapare av alla de naturlagar som hon kan se. Eftersom hon ännu inte kan särskilja makt från grymhet, börjar hon bli rädd för denna egna projicerade Gud. Hon börjar därmed blidka, lirka med, underkasta sig och bli kuvad av denna fiktiva gudsbild.

För att sammanfatta: Det första uppvaknande tillståndet får människan att förundras. I denna spontana upplevelse av förundran och förnimmelse, har hon ofta en genuin gudsupplevelse och gudsrelation. Men sen, allteftersom hon bli mer konfliktfylld och rädd, efter att hennes begär blir mer trängande, färgar alla dessa känslor och inställningar denna första gudsupplevelse och hon relaterar inte längre enligt en genuin, spontan, kreativ upplevelse, utan enligt en projektion av sig själv.

Ju mer sinnet växer i endast en riktning, utan att användas för att lösa dess problem och konflikter som förblir gömda från medvetenheten, desto falskare blir relationen till Gud. Falsk, eftersom den

baseras på personliga behov, på önsketänkande och på rädsla. Ju mer detta fortsätter, desto falskare blir gudsbegreppet – medvetet eller omedvetet. Till slut kommer det att bli en övertro, med mindre av sanning och mer av dogmer.

När detta ständigt fortsätter kommer människan, efter att hennes ursprungliga genuina upplevelse och förnimmelse förvandlas till en övertro, till en punkt som gör ett åtlöje av Gud. När hon inte längre kan fortsätta i den här riktningen, hindrar hennes intelligens, som har vuxit under tiden, henne från att fortsätta på det här sättet på obestämd tid. Intelligensen kommer då att säga: ”Det kan omöjligt vara så att det finns en Fader som styr livet åt oss. Det är upp till oss. Det är vårt ansvar. Vi har en fri vilja.” Och en motreaktion uppstår. Och då vänder sig ofta människan till den andra ytterligheten och blir ateist.

Det ateistiska tillståndet förekommer på två sätt: 1) En absolut avsaknad av medvetenhet om och förnimmelse av livet och naturen, dess lagar och skapelsens betydelse. 2) En reaktion på människans vidskepliga gudsbild och egna projektion som förnekar eget ansvar. Det senare ateistiska tillståndet, felaktigt som det är i sig, indikerar fortfarande ett mer framskridet utvecklingsstadium än en tro på Gud som främst kommer från rädsla, undanflykt, eskapism, önsketänkande, förnekelse av eget ansvar. Det senare ateistiska tillståndet utgör ofta en nödvändig övergångsperiod på vägen mot en mer realistisk och genuin upplevelse av och relation till Gud. Under detta stadium odlas förmågor hos människan som är av yttersta vikt för hennes individuella växande. Detta innebär inte att jag förespråkar ateism. Detta är inte mer fallet än att jag förespråkar en barnlig, fastklamrande tro på Gud. Båda utgör stadier. I varje stadium finns det något viktigt som själen lär sig. Något präglas in i själen som är fruktbart och varaktigt, långt efter att de ytliga lagren i sinnet har gjort sig av med de båda ytterligheternas falskhet.

I detta andra ateistiska stadium lär sig människan att ta eget ansvar. Hon släpper taget om den önskade handen som styr livet åt henne och som frikänner henne från följderna av de egna misstagen. Det får henne att ge upp förväntan om att bli belönad för att vara lydig mot regler. Det befriar henne samtidigt från rädslan för att bli straffad. På vissa sätt för det henne tillbaka till sig själv.

Men när en viss punkt har passerats i detta stadium, är det inte längre möjligt att vidmakthålla den ateistiska uppfattningen. Ju mer en tanke, en uppfattning, ett vetenskapligt faktum eller en filosofi förs till dess logiska slut och slutsats, desto mindre är det möjligt att vidmakthålla en osanning eller halvanning eller ens ett tillfälligt tillstånd som hade sin hälsosamma funktion under en viss period. När människan passerar dessa olika stadier som här kortfattat diskuterats, kommer hon ofrånkomligen att nå den punkt där hon använder sitt sinne för att ifrågasätta sina egna motiv, för att titta på och in i sig själv. Hon odlar därmed en medvetenhet genom att se och möta

verkligheten i sitt inre. Allteftersom hon fortsätter att göra det, befrias ständigt djupare nivåer i hennes psyke. I denna befrielse är en genuin gudsupplevelse det oundvikliga resultatet. Denna genuina gudsupplevelse skiljer sig mycket från den barnsliga tron på en egenprojicerad gud som sinnet har skapat utifrån rädsla, svaghet och önsketänkande. Hon agerar inte längre för att hon känner att Gud kräver eller förväntar sig det av henne. Hon lever i nuet. Hon är inte rädd för sin ofullkomlighet och är inte rädd för att Gud ska straffa henne för den. Hon kan se den utan att bli utom sig. När hon samtidigt förstår skadan av denna ofullkomlighet, men utan att vara rädd för den, kommer hon att se att själva ofullkomligheten i sig inte är så skadlig, utan avsaknaden av medvetenhet om den, rädslan för att bli straffad för den, högmodet i att vilja vara höjd över den. Genom att inte frenetiskt försöka komma över den, kommer hon att ha lugnet att observera den och därmed förstå dess bakgrund och dess anledning till att den finns. I den här processen växer hon ut ur den. När människan odlar den här inställningen möjliggör hon en genuin gudsupplevelse. Det är å andra sidan den enstaka glimten och förnimmelsen av den som underlättar den riktiga inställningen gentemot en själv.

Denna genuina gudsupplevelse utgör *varande*. Gud uppfattas inte som handlande – straff eller belöning, eller vägledning på vissa sätt för att ta bort människans ansträngning. Hon inser att Gud *är*. Detta är mycket svårt att förklara i ord, mina vänner. Men det är det enda sättet som jag kan säga det. Man kan inte komma till den här känslan av att Gud *är* om du inte först möter det som *är* inom dig just nu, ofullkomligt, bristande, barnsligt som det kan vara.

Det skulle vara missvisande att anta att vart och ett av dessa stadier som jag här har beskrivit i grova drag prydligt följer efter varandra. De överlappar varandra. De följer inte alltid i den här ordningen, eftersom den mänskliga personligheten inte består av endast en nivå. Den är, som ni vet, motstridig. Olika lager i personligheten uttrycker olika inställningar vid varje given tidpunkt, även i detta särskilda avseende. Det är därför möjligt att en person under en viss period i livet kan vara medveten i ett visst stadium och omedveten i ett annat. Endast när han fortskrider på en sådan väg mot ökad självkänedom, träder detta dolda omedvetna stadium fram. På så vis händer det ofta att något kommer ut vid en senare tidpunkt som tycks tillhöra ett tidigare stadium. Detta beror också på det faktum att ett visst nödvändigt stadium inte var genomlevt fullt ut, utan undertryckt på grund av yttre påverkan och tryck. Min beskrivning utgör alltså endast en vag och allmän skiss. Var aktsamma med att bedöma er själva eller någon annan utifrån vad ni ser. Men generellt sett är detta det kretslopp som mänskligheten går igenom.

Egen medvetenhet måste till slut leda till varandets tillstånd *i* medvetenhet. Samtidigt uppstår en ny relation till Gud. Gud upplevs som varande. Jag upprepar, man kan inte komma till det om man inte först på ett negativt sätt upplever det som är nu. Inte heller kan man komma till det genom begrepp man lär sig, filosofier och övningar man iakttar, lärar man följer. Om du är ovillig att

genomleva och *vara* i dina nuvarande förvirringar, misstag och smärtor, möta och förstå dem, kan du aldrig *vara* i Gud. Eller för att uttrycka det med andra ord: Du kan inte vara i ett lyckligt, rofyllt, kreativt tillstånd utan stridigheter om du inte möter den tillfälliga, ofta obehagliga verkligheten. Först då kan den stora verkligheten upplevas. Den senare kommer först att inträda ibland och i vaga glimtar. Men detta kommer att ge dig en ny inställning och en ny relation till Gud. Det kommer inte bara att förändra dina inställningar och dina gudsbegrepp, utan även dina begrepp om dig själv, eller din plats i livet.

I människans relation till Gud genomgår givetvis även hennes bön – det vill säga hennes tal till Gud – dessa faser. Bönerna utgör de olika fasernas uttryck. Det är ofta fallet, som med alla företeelser på jorden, att människan i sitt inre i själva verket redan befinner sig i ett nytt stadium, medan hon i det yttre fortfarande håller sig kvar vid gamla vanemönster; mönster som hon tillägnade sig i ett tidigare stadium. Detta behöver inte enbart gälla sättet som man ber på, utan även vissa föreställningar som man håller fast vid i sitt medvetna sinne, samtidigt som man i sitt inre redan har lämnat dem. Sinnet är vanebildande. Vanan är en inneboende egenskap hos sinnet. Upplevelsen utifrån *varandet* formar aldrig vanor. Det är endast sinnet som gör det. Minnet, kombinerat med tendensen att forma vanor, utgör faran med sinnet när det gäller sann andlig upplevelse. Ju mer följsam du är, desto mindre kommer du att hamna i fällan av bestämda vanemönster, av att hålla fast vid gamla begrepp och idéer som en gång gav dig en upplevelse och som du önskar återskapa genom att hålla dig kvar vid den.

Om du alltmer övar dig i att möta det som finns i dig nu, frigör du dig från vanemönster som håller dig tillbaka från att leva fruktbart, från en sann upplevelse, oavsett om denna utgör Gud, livet, dig själv – allting är samma sak, det är *varande*. Är det inte vanan som satte sådana djupa spår i ditt sinne av en viss upplevelse, så att denna upplevelse förvandlades till en stel bild? Är det inte vanan som får dig att hålla fast vid missuppfattningar, felaktiga slutsatser, generaliseringar som alltid utgör halvsanningar, i bästa fall? Detta gäller för många saker, mina vänner.

Återigen vill jag understryka att närhelst du upptäcker sådana felaktiga sätt inom dig, akta dig för att känna dig skyldig, vara uppjagad, känna att ”jag borde inte”. Den inställningen är den största barriären, den allra största av alla!

Och nu, mina vänner, låt oss gå över till era frågor.

FRÅGA: Jag försökte förklara det som du förklarade för oss om anden och den fria viljan för två personer – den ena mycket religiös och den andra en vetenskapsman. De frågade då, om Gud är allvetande och kärleksfull, känner han då också till framtiden. Om han känner till framtiden,

samtidigt som han gav oss en fri vilja, måste han veta vad vi ska göra med den. Och detta kan jag inte svara på.

SVAR: För det första, framtiden är en produkt av tiden. Och tiden är en produkt av sinnet. Framtiden existerar därför i själva verket inte. Precis som det förflutna inte existerar. Jag inser att detta är omöjligt för de flesta människor att förstå. Utanför sinnet finns det varande – det vill säga, inte något förflutet, inte något nuvarande eller inte någon framtid, endast ett *nu*. Detta kan i bästa fall vagt förnimmas, genom känslan snarare än intellektet.

Den här frågan uppstår dessutom ur samma fullständiga missuppfattning som jag skisserade i detta föredrag, i det att den visar på föreställningen om Gud som agerar, gör. Skapelsen utgör i dess sanna bemärkelse inte en handling, och definitivt inte en tidsbunden handling. När Gud skapade anden är det utanför tiden, utanför sinnet, i varandets tillstånd. Varje ande är i denna bemärkelse gudalik och skapar sitt eget liv. Gud tar inte bort eller lägger till.

Dessutom har jag detta att tillägga: Det är människans fullständiga illusion att tro att smärta och lidande är hemskt *i sig*. Jag ber er att försöka förstå vad jag säger. Människans oerhörda rädsla för lidande är helt orealistisk och återigen en produkt av det felande sinnet. Människans rädsla för smärta och lidande beror främst på att hon tror att hon inte har något att göra med det, att detta kan komma utan att hon är ansvarig för det. Det är med andra ord antingen orättvist eller ett kaotiskt sammanträffande. Men när hon väl inser att varje smärta hon upplever beror på hennes egen flykt från sanningen och verkligheten, när hon förstår detta inte bara som en princip, utan faktiskt kopplar ihop länkarna, kommer hon inte längre att vara rädd för det. Hon kommer att se nyckeln långt innan hon ens kan börja använda den. Hon kommer inte längre att skydda sig mot livets förmodade godtycklighet som hon känner sig hjälplös inför. Hennes lidande kommer därmed att anta en helt ny aspekt och bli fruktbart.

Detta får då människan att se att det faktiska lidandet inte är hälften så skrämmande som hennes rädsla för och inställning till det. I en liten grad har många av er upplevt detta. Ni har upplevt att när man är rädd för något innan det äger rum, är det så mycket värre än när man faktiskt går igenom det. Och ni har också upplevt hur smärtor tar på sig en ny skepnad när man ingående förstår hur man har skapat dem. Om man observerar den här kedjan av händelser i sitt inre och avstår från perfektionism, moraliserande och rättfärdigande, träder smärtan omedelbart tillbaka även om den yttre situationen kan förbli densamma. När du verkligen kommer till rätta med din verklighet, kan du också acceptera livets ofullkomlighet som sådan. Utan att göra uppror mot ofullkomligheten, transformeras många mönster och du orsakar ett mindre lidande för dig själv. Men den medvetna eller omedvetna förhoppningen om att livet ska vara fullkomligt, får dig att göra uppror, göra motstånd, upprätta barriärer som orsakar mer ofullkomlighet och lidande än vad

livet annars skulle innehålla. Det är alltså din inställning till lidandet, till livet, till din plats i livet och till dig själv som avgör hur du upplever lidande. Om människans inställning till lidande inte vore så förvrängd som den vanligtvis är, skulle hon upptäcka att problemen som behöver lösas för att övervinna sinnet och materian är vackra. De är de vackraste tingen i era jordiska liv. Endast genom att övervinna ditt eget motstånd och blindhet, din bristande medvetenhet om dig själv, kommer du att uppleva livets skönhet, oavsett om du vid en viss tidpunkt går igenom svåra perioder och vid andra tidpunkter upplever lycka och uppfyllelse.

När människan kommer närmare denna förståelse, skulle en fråga som denna aldrig kunna ställas. Den är så förvirrad, den innehåller så mycket blindhet och brist på medvetenhet om verkligheten, den visar en sådan andlig omognad att den inte ens kan besvaras på något sätt som kommer att vara meningsfullt för frågeställaren. Man kan inte med sinnet förstå det som ligger utanför sinnets område. För detta behövs en annan förmåga, men så länge man förnekar att det finns en sådan förmåga, hur kan man ens få personen att närma sig en slutlig förståelse?

Frågan innehåller också en evig konflikt hos mänskligheten, en konflikt vad gäller de religiösa föreställningarna. Människan postulerar å ena sidan att Gud är en allsmäktig Fader som agerar efter behag, som belönar dig om du lyder hans lagar, som vägleder dig utan ditt aktiva deltagande i ditt eget inre liv, förutsatt att du ödmjukt ber om det. Det postuleras å andra sidan att människan har en fri vilja, att hon formar sitt eget öde, att hon är ansvarig för sitt liv. Medan religionen undervisar det sistnämnda, lamslår den samtidigt fria beslut och det egna ansvaret genom att tvinga människan att efterleva vissa föreskrivna regler. Människan är förvirrad mellan dessa två synbarligen ömsesidigt uteslutande uppfattningar. Frågan du ställde är ett typiskt exempel på en sådan förvirring.

En allsmäktig Skapare och människans egna ansvar är endast ömsesidigt uteslutande när de betraktas i tiden och utifrån sinnet, när denna allsmäktiga skapare uppfattas som att han handlar som en människa, i tiden, utifrån sinnet. Du behöver ännu inte befinna dig i varandets tillstånd i medvetenhet innan du kan ana att i varandets tillstånd finns det i verkligheten ingen konflikt mellan dem. Allt du behöver göra är att se och möta dig själv utan motstånd, utan förespeglingen att vara mer än du är, utan att sträva efter att vara mer fullkomlig än vad du i denna stund råkar vara. Varje enskild aspekt som du ser i dig själv i en sådan frihet försätter dig i den stunden i ett varandes tillstånd och du uppfattar inom dig sanningen om Gud som varande utan motsättningar av det slag som du ställde i din fråga. Du kommer då att veta på djupet att ett fullständigt eget ansvar inte utesluter ett högsta väsen. En person som inte är redo inombords, kan omöjligt förstå vad jag säger här.

I anslutning till detta skulle jag vilja säga att frågan kanske dyker upp hos er varför det är så att vissa stora andar, antingen i en kropp eller utan kropp genom mänskliga medier, har förmedlat en stor visdom, samtidigt som deras läror i själva verket tycks uppmuntra ett av de tillfälliga stadierna som jag nämnde som en fas i det stora kretsloppet. Deras läror var anpassade till detta ännu omogna stadium, snarare än att dra människor ut ur det. Ni kan med rätta undra varför det är så. Svaret är att varje stadium behöver gås igenom ingående. Man kan inte forceras till att hoppa över ett stadium, annars kommer något som inte är införlivat att bli kvar i själen och manifesteras vid en senare tidpunkt. Låt oss anta att vi hade en grupp människor här som inte har gått igenom den utveckling som ni har gått igenom de senaste åren. Det som jag exempelvis skulle säga nu om relationen till Gud skulle vara absolut obegripligt. En person som inte åtminstone till viss del har upplevt friden i att vara sant medveten om sig själv, utan självfördömande eller själv rättfärdigande, sällan som detta må hända er, kan omöjligt förstå vad varandets tillstånd innebär. Om en grupp kanske bara befinner sig mellan det andra och tredje stadiet i detta stora kretslopp, behöver en ande tala på ett sådant sätt att han kan bli förstådd. Ändå ljuger han inte. Men för en sådan grupp är det omöjligt att alls kunna förstå mer. Endast genom att gradvis föra en grupp ut ur detta stadium in i att se och möta sig själv, kan dessa människors själar börja absorbera en större sanning, även om sinnet inte kan följa den. Detta är anledningen till att det ofta kan hända att andliga hjälpare, från denna eller den andra världen, tycks uppmuntra en fas som ni redan har trätt ut ur.

KOMMENTAR: Jag vet att om jag skulle ha lyssnat på det här föredraget för ett år sedan, skulle jag inte ha känt det som jag gör nu.

SVAR: Naturligtvis inte. Nu finns det åtminstone en chans att förstå, greppa, förnimma, om än bara i sällsynta stunder.

I mindre skala upprepar människan dessa kretslopp om och om igen på olika nivåer. Det är inte bara en gång som hon går igenom vart och ett av dessa stadier. Ni kan även lägga märke till att föredragen som jag har gett er under alla dessa år på ett sätt går igenom dessa stadier. Var och en av de faser som vi passerade förberedde er för det som är nyckeln: att bli medveten om sig själv. Förmågan, villigheten, modet, drivkraften och anledningen till att bli det behöver odlas och kommer inte lätt. Det är därför som dessa faser finns. Men de finns inte som färdiga lagar. De finns på grund av den inneboende rytmen i människans växande som inte kan påskyndas. Den behöver dock uppmuntran och förberedelse. Den behöver hjälp för att rikta uppmärksamheten mot sitt motstånd.

FRÅGA: Skulle du vilja utveckla börens betydelse i de olika stadierna?

SVAR: Jag tror att det är ganska tydligt från själva föredraget. Bönen anpassas efter den medvetna inställningen och uppfattningen vid varje given fas. I det allra första stadiet, när människan fortfarande nästan befinner sig i varandets stadium utan medvetenhet, finns det ingen bön, för det finns inte något gudsbegrepp. I nästa skede, när människan börjar ställa frågor och undra, och i denna spontana upplevelse där hon undrar och låter nya funderingar fylla henne, utgör detta i sig bön eller meditation. Nästa skede kan vara insikten av en högsta intelligens. I detta stadium tar bönerna formen av en beundran av universums och naturens underverk. Den utgör en dyrkan. I nästa skede, när förvirringen i sinnet, omognaden och otillräckligheten ger upphov till rädsla, fastklamrande, hjälplöshet och beroende, när önsketänkande och girighet och brist på acceptans av verkligheten leder till undergivet bönfällande, uttrycks bönen i enlighet därmed. När böner tycks bli besvarade i detta tillstånd, beror det inte på att Gud agerar, utan på att människan på något sätt är uppriktig trots alla sina självbedrägerier och undanflykter och har därmed öppnat en inre kanal genom vilken varandets lagar kan tränga in i henne. Detta är en viktig distinktion som kommer att uppfattas först i ett senare skede. När människan inser sin egen delaktighet i huruvida en bön besvaras eller inte, kommer hon att förlora känslan av att vara hjälplös och av godtyckligheten hos en oersonlig Gud som hon måste tillfredsställa genom egengjorda och ovanpålagda regler. Men jag kanske också kan tillägga att vad som ofta ser ut som en besvarad bön är styrkan hos ett konfliktfritt sinne i det specifika område där bönen besvaras, åtminstone vid denna tidpunkt.

När människan kommer in det självständiga stadiet, när hon släpper taget om denna fiktiva gud som straffar, belönar och styr livet åt henne, när hon befinner sig i ett ateistiskt tillstånd och förnekar ett högre väsen, ber hon förstås inte. Åtminstone inte i den traditionella bemärkelsen. Hon kanske mediterar över sig själv, hon kanske ser på sig själv i uppriktighet, och detta är, som ni nu alla vet, den bästa bönen i dess sanna bemärkelse. Men det kan också vara så att människan i det ateistiska tillståndet är fullständigt oansvarig och undgår att tänka och titta på sig själv. Hon kanske flyr från sig själv på samma sätt som den som använder Gud som en flykt från sig själv.

När människan når fram till det stadium där hon aktivt strävar efter att öka sin medvetenhet om sig själv, efter att se och möta sig själv som hon verkligen är, kan hon i början fortfarande vara van vid den gamla bönen där hon ber om hjälp och ber Gud att göra åt henne det som hon brukade dra sig undan från att göra själv. Trots vanan att be på det sättet, börjar hon samtidigt möta sig själv. Först efter att ha nått djupare nivåer i mötet med sig själv på ett sådant sätt, kommer hon gradvis att undvika den slags bön som hon var van vid. Hon kanske till och med går igenom ett skede där hon inte aktivt ber alls i den vanliga bemärkelsen. Men hon mediterar – och detta är ofta den bästa bönen! Hon mediterar genom att titta på sina verkliga motivationer, genom att tillåta sina faktiska känslor att komma till ytan, genom att utfråga dem vad gäller deras anledning till att de existerar. I denna slags aktivitet blir bönen i den gamla bemärkelsen mer och mer meningslös, motsägelsefull. Hennes bön består i handlingen av att bli medveten om sig själv och att se på sig

själv i sanning. Hennes bön består i hennes uppriktiga intention att se och möta det som kan vara mycket obehagligt. Detta är bön, eftersom den inrymmer inställningen av att sanningen för sanningens skull utgör tröskeln till kärlek. Utan sanning och utan kärlek kan det inte finnas någon gudsupplevelse. Kärleken kan inte växa av att man försöker förespegla en sanning som inte känns. Men kärleken kan växa av att man ser en sanning i vitögat, oavsett hur ofullkomlig den är. Den här inställningen ÄR bön. Att vara uppriktig inför sig själv ÄR bön; att vara vakent inför ens motstånd är bön; att erkänna något som man i skam har gömt sig från är bön. När detta fortsätter, kommer varandets tillstånd gradvis till stånd, lite i taget, med avbrott. Då, i varandets tillstånd, är bönen inte längre en handling där man uttalar ord eller tankar. Den är en känsla av att vara i det eviga *nuet*, av att flyta i en ström av kärlek med alla varelser, av att förstå och varsebli, av att vara vid liv. Det är omöjligt att förmedla att dessa få aspekter som jag nämnde här, utöver många fler obeskrivliga känslor, omfattar bön i dess högsta bemärkelse. Den är att vara medveten om Gud i hans verklighet. Men denna slags bön kan inte efterliknas eller förvärfvas genom några läror, föreskrivna övningar eller discipliner. Den är det naturliga resultatet av modet och ödmjukheten att se och möta sig själv helt och utan förbehåll. Innan man har nått detta högsta tillstånd av att relatera till Gud, av att vara, där bön och varande är ett, är allt du kan göra, den bästa bönen i världen, den förnyade, ständiga intentionen att möta dig själv utan förbehåll, att avlägsna alla förespeglningar mellan ditt medvetna sinne och det som finns inom dig, och sedan att avlägsna förespeglningen mellan det som finns i dig och andra. Detta är vägen, mina vänner.

FRÅGA: Jag har nyligen fått veta att en ung kusin har ett elakartat tillstånd. Och jag skulle vilja be om att jag får denna grupps bön om hans återhämtning och jag skulle vilja veta om det finns något annat jag kan göra eller som kan göras för att hjälpa honom?

SVAR: Min käraste vän, den här frågan är så väldigt motsägelsefull i relation till det jag har sagt i kväll och tidigare. Det är absolut förståeligt att du känner på det sättet. Självklart kan du och hela gruppen be. Att en sådan bön är giltig ligger i den uppriktiga goda viljan att du önskar det bästa för en annan person, att du inte vill att han ska lida, att du skulle göra vad du kan för att hjälpa till att lindra ett sådant lidande. Om du ämnar det, öppna dig för inspiration. Om det finns något sätt att ge styrka och tröst, kan det komma med sådan öppenhet. Men ur vårt perspektiv ser vi dessa saker så annorlunda. Ett tillfälligt lidande, avsked och död är i verkligheten inte vad det innebär för dig. Jag vet att detta är smärtsamt just nu, i tiden. Det är ingen tvekan om att rena tankar och känslor, en ren avsikt, måste ha en effekt. Inte nödvändigtvis på exakt det sätt du önskar, men likväl har det en mycket god effekt.

FRÅGA: Det är inte hans död som är så smärtsam, utan efterlämnandet av små barn och så många saker som går om intet, briljans och talang.

SVAR: Det som du tror ofrånkomligen går förlorat på grund av att det inte är slutfört i detta liv, är i själva verket inte förlorat. Ingen lämnar den här jordiska sfären om det inte är riktigt och gott, såvida han inte tar sitt eget liv. Ingenting sker i hela universum som är meningslöst, som inte kan vara fruktbart. Det finns inget slöseri. Slöseriet finns endast temporärt när man inte gör det bästa av sitt liv medan man har det. Men att lämna jordelivet som sådant är aldrig ett slöseri, oavsett hur ung en person är som lämnar sin kropp. Om du verkligen tänker och mediterar över dessa ord, kommer de att vara större hjälp och därför mer tröstande än om jag skulle berätta för dig att det finns vissa sätt som kan avbryta lagen om orsak och verkan, att Gud kan skydda dig från vissa skeden som människan behöver gå igenom och som kan vara så fruktbara för alla berörda. Jag antyder nu inte här att han inte kan hjälpas. Detta ligger inte inom mitt område. Utgången kanske inte nödvändigtvis är så som du fruktar att den är. Men oavsett om den är det eller inte, finns det inte något slöseri. Det finns en meningsfullhet också för dem som blir lämnade.

FRÅGA: Skulle du kunna kommentera hur vårt arbete i gruppen fortskrider och visa oss ett sätt att göra det till en ännu mer dynamisk upplevelse för oss, som verkligen utgör ett grupparbete?

SVAR: Ja, min vän. Jag tror att de flesta av er kan börja känna och uppleva att grupparbetet har en ovärderlig betydelse. Hur kan ni annars tryggt tillåta era negativa känslor komma fram? Tillåta dem ett utlopp som inte bara är destruktivt för en omgivning som inte förstår, utan som till och med är fruktbart för alla andras fortsatta insikt? Hur kan ni annars befria er från förträngningarnas tryck? Hur kan ni annars lära er att förstå er själva i spegeln av den andra? Hur kan ni annars bäst och snabbast lära er att kommunicera på en djupare nivå av ert väsen, snarare än på ytliga nivåer? Allt detta har börjat och kan främjas under de kommande åren om ni har detta i åtanke. Under förutsättning att ni fortsätter att växa i framtiden, som ni har det senaste året, kommer grupparbetet att visa sig bli mer och mer fruktbart, ett tillägg till det privata arbetet som utgör en av de största tillgångarna som ni inte vill missa under några omständigheter. De olika gruppernas framsteg beror främst på individens deltagande och villighet att tränga igenom de ytliga försvaren, hans villighet att släppa taget om motstånd, hans villighet att se sanningen i sitt inre, hans villighet att avstå från att rättfärdiga, moralisera, rationalisera, intellektualisera. Allt detta vet ni. Ni har gjort en trevande början i detta avseende, i vissa fall mycket goda framsteg på just detta område. Men det finns fortfarande många väktare och mycket högmod som förhindrar att kanalerna sant öppnas som kommer att ge de resultat som det till slut kommer att ge. Alltför ofta ser ni inte er själva. Ni vill inte blotta er. Detta kommer utan tvekan att förbättras allteftersom er uppriktiga vilja inte sviker, allteftersom ni möter dessa känslor inombords, i den öppenhet som jag så mycket förespråkar. Jag vill alltså ännu en gång påminna er om, också när det gäller grupparbetet, att mer och mer lära er att ta fram era känslor. Lär er att observera era egna reaktioner. Observera er tendens att alltid bortförklara era reaktioner. Observera er subjektivitet. Och gradvis kommer ni att komma dithän när ni är kapabla att uttrycka orimliga, barnsliga, ofullkomliga känslor utan

förklaringar. Då och först då kan man börja undersöka och förstå dem i sitt sanna ljus. Så länge man står redo med en förklaring innan man tydligt uttrycker dem, kan man inte få den medvetenhet om er själva som ni önskar och som är så viktigt för er befrielse. Allteftersom du blir medveten om ditt eget försvar, lär du dig inte att sträva bort från det, utan snarare att uppleva dig själv, i medvetenhet, i din försvarsställning. Detta är då det rätta tillvägagångssättet. Detta är mer framsteg. I den verkliga bemärkelsen är detta mer upplysning, det är mer konstruktivt än att försöka tvinga sig bort från något som man inte kan känna. Jag vet, mina vänner, att jag är mycket repetitiv. Men det kan inte betonas tillräckligt. Det glöms alltid bort och behöver ständigt påminnas om. Denna känslomässiga upplevelse, att vara i det man känner, att se det för vad det innebär, detta är även sättet för gruppens arbete. Detta kommer då att skapa en mer givande interaktion och samverkan. Det kommer att bidra mer till er individuella utveckling än någonting som ni för närvarande kan föreställa er.

Ni har gjort en mycket god början i denna riktning. Det första året för detta grupparbete har gått bättre än väntat. Men det betyder inte att ni inte kan göra så mycket mer. Under det följande året kommer så mycket mer nytta att komma var och en till dels, för er som är uppriktiga i denna strävan. En större interaktion kommer att upprättas från en själ till en annan, inte från ett intellekt till ett annat.

FRÅGA: Kan jag ställa en fråga om människans utveckling så som du talade om den förra gången och även denna gång? Det förefaller mig som att vår västerländska kultur lider av att hålla fast vid intellektet och viljan i stället för att närma sig det speciella tillståndet av att vara. Och om så är fallet, vad kan vi göra för att motverka den tendensen, säg i utbildningen eller i kulturlivet?

SVAR: Det är helt riktigt att detta är en allmän tendens, förstås, som ni alla känner till. Vad man kan göra? Det finns bara ett svar. Med risken att återigen vara repetitiv måste jag säga ännu en gång, det finns inget annat sätt än att odla en medvetenhet om er själva på det sätt som ni gör. Ju mer du mognar emotionellt, desto mer medvetenhet erhåller du, desto mer kommer detta att utstråla från dig och på något sätt kommer det att finna ett uttryck, spontant, kreativt, i dina aktiviteter, vilka de än är. Huruvida du är läkare, lärare eller skomakare spelar ingen roll. Du kommer att påverka din omgivning, inte så mycket genom vad du säger eller predikar, utan genom ditt blotta varande, genom din utstrålning. Varje individ som går igenom en sådan väg mot att finna sig själv, kommer ofrånkomligen att bidra till den här stora förändringen. Världen kan inte förändras om inte ett tillräckligt antal människor gör precis det som ni gör. Men varje enskild människa hjälper till mot detta slutmål. Inte någons ansträngningar för att vara ärlig mot sig själv är fördelaktiga enbart för individen själv. Den här förändringen har förresten redan börjat äga rum, här och där. En grupp som er bidrar mer än stora massor av människor som predikar lärosatser, som tvingar bort känslorna, som känner att de måste vara goda samtidigt som deras sanna tillstånd

fjärmas från en sådan godhet. En grupp med bara fem personer, som möter verkligheten som den råkar vara nu, bidrar mer till hela världen, inte bara till er jordiska sfär, utan till alla sfärer, än läror och ideal med de bästa intentioner som bara når det ytliga intellektet.

FRÅGA: När vi är ilskna eller stör oss på andras perversitet, själviskhet eller cynism eller stör oss på korruption på höga nivåer, är detta ett tillkortakommande? Gör ljuset på denna väg oss blinda för oförrätterna i den samhällsorganism som vi alla är medlemmar i? Vad borde vår inställning vara till sociala problem?

SVAR: Om du beaktar din fråga, kommer du att upptäcka det känslomässiga beroendet och det moraliserande draget som ligger bakom den. Moraliserande med dig själv (Vad *borde* vår inställning vara? Är det ett tillkortakommande?) och moraliserande med andra. Man kan, som jag ofta säger, inte finna ett sant svar så länge den underliggande inställningen således är färgad. Nej, man behöver definitivt inte vara blind för att man befinner sig på en väg mot att finna sig själv. Man kan inte vara det. Att vara överseende med och blind för det som existerar är inte svaret. Svaret är inte att på ett lättjefullt sätt acceptera det onda. Men svaret är inte heller att göra uppror mot det onda. Man kan inte transformera det när man gör uppror. Man kan i bästa fall göra vissa ytliga reformer som inte har någon fast grund och som därför ofrånkomligen kommer att sluta i en lika felaktig motsats – och de blir på så sätt onda om igen.

Det fruktbara sättet skulle vara att, efter att ha upptäckt och avlägsnat den självmoraliserande inställningen, fråga dig: ”Är min ilska verkligen objektiv? Eller är jag involverad?” Du kommer då att uppfatta skillnaden mellan objektiv och subjektiv ilska. Den förstnämnda har ingen brådska, den är obunden, den gör dig inte rastlös och frustrerad. Närhelst du känner dig frustrerad och ilskan smärtar dig personligen, döljer den alltid något som du inte har konfronterat inom dig. Denna avsaknad av frid, denna störning är alltid ett tecken på subjektiv ilska, som är ett tecken på att inte vara medveten om vad som verkligen pågår i dig.

Jag har sagt det så väldigt ofta och måste upprepa det igen: Inga kollektiva medel kan någonsin, någonsin förändra världen, såvida det inte upprätthålls av ett inre växande och inre transformation som är ett resultat av egen medvetenhet. Så länge människan inte ser och möter sin egen orättvisa, girighet, själviskhet, ensidighet, högmod, rädsla, alla på en djupt dold psykologisk nivå, kommer dessa samma inställningar ofrånkomligen att fortsätta i världen, oavsett vilka sociala reformer som inrättas. Sociala reformer är människans produkt, de upprätthålls av människan. Om människan i allmänhet döljer inom sig det som hon i det yttre vill få att försvinna, är detta en brist på överensstämmelse som inte kan ha något hopp om att förverkligas. Men detta innebär inte att man inte bör göra vad man kan för att avlägsna oförrätter eller ondska. Man ska bara förstå vad som verkligen är nödvändigt för att förändra världen. Så länge man är i krig med sig själv, är yttre

krig ett resultat. Så länge man är girig och självisk i sitt inre och inte ens vet om det, kan den yttre girigheten och själviskheten inte framgångsrikt avlägsnas. Om du verkligen vill bidra till det goda i de allmänna förhållandena, förutom vad du kanske kan göra i gärningar, försök att finna dessa liknande förhållanden inom dig som du så energiskt opponerar dig mot i det yttre. De kanske förekommer i en mycket mer subtil eller modifierad form, men i grunden måste de finnas där. När du blir medveten om dem, beakta att du, och miljontals andra som du, är ansvarig för världens ondska. Ingen skuld, inget piskande på dig själv, endast insikten om ett faktum. Yttre reformer, oavsett hur effektiva de är, kommer endast att fungera på ett varaktigt sätt när fler människor gör det som jag råder er, mina vänner, att göra. När ni ser på historien kommer ni att se att det är så. Reformerna och allmänna förbättringar finns på ett genuint och varaktigt sätt i precis samma grad som människan har blivit mer ansvarig för sig själv, mer medveten om sig själv, mer mogen. Men där sociala reformer låg långt före människans inre växande, kan de ha en tillfällig effekt bara för att gå upp i rök eller hamna i en lika ond ytterlighet på den andra sidan av skalan. Världen består generellt sett av inte något annat än individernas manifestationer, deras inre tillstånd, deras nuvarande inre sannings, manifestationer. Jag sa detta redan för flera år sedan. Kanske kommer ni nu att bättre kunna bekräfta det. En sådan obalans där man går från den ena ytterligheten till den andra, i ett försök att avlägsna något ont, är precis vad som sker i den enskilda själen. När människan försöker förändras på ett ytligt sätt, svänger hon från den ena ytterligheten till den andra. När hon tillägnar sig en viss regel, god som den kan vara, i utbyte mot en annan som hon inte gillar i sig själv, är hon inte djupgående. Hon har inte försökt undersöka vad hon verkligen känner. Detta är, som ni ofta möter i detta arbete, det som ni upplever i världen i stort.

Mina käraste vänner, jag lämnar er bara för en kort tid. Detta betyder inte att den fortsatta processen för det inre växandet behöver hindras. Det beror på dig, hur du närmar dig själv, dina dagliga upplevelser, reaktioner, känslor. Fortsätt att iaktta er själva på detta sätt, oavsett vad. Upphör inte med det, fly inte från dig själv. Bringa frid i ditt eget hjärta genom att titta på dig själv som du är nu. Det finns inget annat verkligt sätt att vinna frid, men det finns många falska, illusoriska sätt. De flesta av er har upplevt detta, åtminstone ibland. Avsaknaden av frid beror alltid på att du någonstans inte vill möta dig själv. *Kom ihåg detta*, och när ni gör det, och mer och mer löser upp ert högmod, era förespeglningar och ert motstånd, kommer ni att förnimma vad det innebär att vara i verkligheten, att vara i varandets tillstånd i medvetenhet. Till och med den obehagliga verkligheten i stunden, produkten av era konflikter och förvirringar, om ni verkligen möter och lever den, i stället för att fly från den, även den verkligheten är fridfull – det är Gud. Endast detta kan vara dörren till en så småningom större verklighet.

Med detta välsignar jag var och en av er, var och en av era nära och kära. Försök att känna kärleken, värmen och sanningen som kommer från varandets värld, som finns där tillgänglig för er. Ni har nu en nyckel. Använd den! Var i frid, var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-06-16